

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A romantic illustration of a man and a woman in 18th-century attire. The man, on the left, has dark, wavy hair and is wearing a white long-sleeved shirt and a yellow vest. He is embracing the woman from behind. The woman, on the right, has vibrant red hair and is wearing a dark, low-cut dress with a red beaded necklace. They are standing in a room with a patterned curtain and a vase of flowers in the foreground.

SOPHIA
JAMESOVÁ

Návrh pro hraběte

SOPHIA JAMESOVÁ

NÁVRH PRO HRABĚTE

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

jistě se už těšíte na novou historickou romanci, a věřte mi, že obě povídky, které jsem si pro Vás na červen přichystal, stojí za přečtení.

Pokud sáhnete po titulu Jak se stát hraběnkou, čeká Vás svěží příběh chudé šlechtičny Eleanor, která si musí na živobytí vydělávat prací jako společnice nepřívětivé staré dámy. Její úprk před charismatickým hrabětem, který ji nejprve okouzлил, pak velice zklamal, a nakonec ji odvezl do bezpečí, kde si uvědomila, že ho miluje, je plný neočekávaných setkání a drobných dobrodružství. Dobrodružství, která dobře skončí a Eleanor a hrabě si padnou do náručí.

Druhá romance, jež nese název Návrh pro hraběte, je druhým dílem z třídílné minisérie Poslání džentlmenů. Tak jako v předchozím díle můžete být svědkem nelítostného boje dobra a zla v období po Napoleonově porážce, která ovlivnila i dění v samotné Anglii a Londýně. Opět se setkáte s neohroženými špióny, krásnými a statečnými dámami a s padouchy, kteří se ukrývají za počestnou fasádou. A jsem si jist, že i tento příběh přečtete jedním dechem.

S láskou

Váš Harlequin

Sophia Jamesová

NÁVRH PRO HRABĚTE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Proposition for the Comte

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2018 by Sophia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9002-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9003-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9004-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, 1815

Aurelian de la Tomber cítil, jak mu paží proletěla kulka, těsně se vyhnula kosti a pronikla dál kamsi do měkké tkáně boku. Zůstal stát bez hnutí a čekal, jestli přijde smrt, nebo zůstane naživu. Cítil, jak mu v žilách rychle proudí krev.

Měl pocit, že tam stojí celé věky a napadlo ho, že třeba ztratí vědomí, najdou ho na místě činu a nedokáže se z toho vykrotit. Několikrát se rychle zhluboka nadechl, našel rovnováhu a v duchu probíral všechny možnosti, které má. Snažil se přemýšlet logicky a věcně.

Kulka zjevně nezasáhla tepnu, protože pramínek krve, který z rány vytékal, už slábl. V uších mu znělo silné bušení. To znamená, že srdce mu bez ohledu na zranění ještě pořád pracuje. Když se bude pohybovat pomalu, mohl by si udržet i rovnováhu. Uvědomoval si, že to, že takhle dokáže přemýšlet, je dobré znamení. Pot, který mu vyskočil na čela a na horním rtu, je známkou šoku, který utrpěl. Přesto neměl pořád tušení, jak hluboko mohla kulka proniknout. Bezprostředně po tom, kdy mu vletěla do

těla, byla bolest utlumená, teď však začala sílit. Po-
myslel si, že to je nakonec dobré znamení, protože
bolest dodává tělu sílu bojovat o život. Znamená to,
že se nevzdává.

Muž, který ležel před ním, byl mrtvý a už pro něj
nepředstavoval nebezpečí. Krev, která mu vytékala
z rány na krku se vsakovala do silného koberce. Au-
relian odkopl zbraň stranou a otočil se ke dveřím.
Byl si jistý, že někdo musel zaslechnout výstřel, vždyť
v domě na Brompton Place si pronajímali pokoje
movitější zákazníci. Rozvázal si vázanku, omotal ji
kolem horní části paže a pomocí zubů ji co nejvíce
utáhl. Více toho v tuto chvíli udělat nemohl. Zastaví
to krvácení a umožní mu dostat se odsud pryč. Snad.

Udělal několik kroků a začal se třást. Potichu za-
klel. Obraz schodiště před ním byl rozmazaný a po-
divně se houpal. Měl pocit, jako kdyby stál na palubě
lodi v bouři. Jako kdyby nohy nedopadaly přesně na
to místo, kam by měly. Začala se mu motat hlava.

„Merde.“

Musel si ulevit. Musí se odsud dostat co nejdál dřív,
než zkolabuje. Zdravou rukou se opřel o stěnu a za-
čal počítat schody. Čtrnáct na první podestu a dalších
čtrnáct na další. Vždycky věděl, kolik schodů vede
nahoru nebo dolů v každé budově, do které vstou-
pil, protože to byla součást jeho výcviku a nedbalost
vedla k chybám. Namáhavě dýchal a když procházel
kolem malého modrého pokoje vedle vstupní haly,
zakašlal, aby zakryl hlasitý dech. S úlevou si všiml, že
hlídač, který tady byl před patnácti minutami, když
sem přicházel, je teď pryč.

K hlavním dveřím vedlo ještě deset dalších scho-
dů. Jedna dlaždice na čtvrtém schodu byla prasklá

a malinko nadzvednutá. Konečně se jeho ruka dotkla kliky. Zakrvácené prsty sklouzly po kovu a Aurelian si je musel otřít do kabátu. Potom to zkusil znovu.

Konečně byl venku a ucítil v obličejí chladný vzduch. Severozápadní vítr, pomyslel si v duchu a otočil se ke kamenné zdi domu. Opřel se o ni rukou a pomalu se posouval dopředu. Nehty se mu zarývaly do popraskané omítky, z chodníku vyrůstal plevel a vzduch byl cítit podobně jako pečené kaštany, které prodejci opékají nad otevřenými ohništi na Champs-Élysées o Vánocích.

Pomyslel si, že něco není v pořádku.

Na Brompton Place v Chelsea nejsou v tuto noční hodinu žádní pouliční prodavači. Zavřel oči a znovu je rychle otevřel. Před sebou měl Brompton Road a potom Hyde Park. Kdyby se mu podařilo se tam dostat, byl by v bezpečí, schoval by se v zeleni. Mohl by si na chvílku odpočinout, vydechnout si a vycpat si kabát trávou, aby zastavil krvácení. Mezi stromy by jistě našel klidné a nerušené útočiště. Začalo mu být chladno a uvědomil si, že mravenčení v levé ruce ustalo a vystřídala je otupělost.

Kdyby byl v Paříži, napadlo ho, věděl by o počtu uliček, ve kterých by se mohl ztratit a kde by vždycky našel pomoc. Znovu zaklel a vlastní hlas mu v uších zněl dutě a jakoby zdálky.

Těžce dopadl na zem. Věděl, že už nevstane, ale před sebou viděl mříž, která vedla do podzemního kanálu a z posledních sil se k ní doplžil. Prsty sevřel chladný kov. S vypětím všech posledních sil zvedl poklop. Kovová mříž ale byla tak těžká, že padl zpátky na ulici pokrytou černým ledem mrazivého lednového rána. Hlavou dopadl ztěžka na dlažební kostky.

Než se propadl do černé propasti temnoty, zaslechl zvuk projíždějícího kočáru.

Violet Augusta Juliet, ovdovělá vikomtka Addingtonová, hořce litovala, že povzbuzovala ctihodného pána Alfreda Bigglesworthea, aby se s ní podělil o své názory na koně. Celý večer mu potom musela naslouchat. Když s ní poprvé zahájil na plese u Barringtonových konverzaci, měla se zdvořile usmát a pokračovat dál. Tvářil se však tak zoufale, že to nedokázala.

Pomyslela si, že to je její největší přednost a zároveň slabost, ta její starost o to, jak se cítí ostatní lidé, a potřeba pomáhat jim, aby byli... šťastní. Potřásla hlavou, otočila se k oknu kočáru a vyhlédla ven do mrazivé tmy. Šťastní není možná to pravé slovo, které hledala. Možná by to lépe vyjádřilo slovo respektování, či cenění. Lehce se zamračila a sundala si rukavice. Vždycky nesnášela, když si musela navléct ruce do nějaké látky a měla ve zvyku se jich vždycky co nejdříve zbavit. Hned potom následoval čepec.

„Pan Bigglesworth tě dnes večer docela zaujal, že ano, Violet?“

Vedle ní v kočáru seděla Amaryllis Hamiltonová a pozorovala ji svými tmavými očima. Violet se začala cítit provinile, protože chtěla odejít dříve a dobře věděla, že její švagrová se teprve nedávno vyléčila z choroby, při které ji trápila bolest na hrudi.

„Říká se o něm, že je dobrá partie a jeho známí velice hezky hovoří o jeho rodině,“ pokračovala Amaryllis dál.

Mluvila hravým tónem a ve tvářích se jí ukázaly

dolíčky. Violet však doufala, že toho Amara už více říkat nebude. Ta ovšem ještě neskončila.

„Zasloužíš si mít po svém boku dobrého muže, Violet. A já se každý večer modlím k Bohu, abys takového ještě našla.“

Podobný rozhovor vedly během posledního roku nespočetněkrát. Dnes to však Violet rozčililo. „Dosaáhla jsem úctyhodného věku sedmadvaceti let, Amaro, a dalšího manžela už nehledám. Díky Bohu.“

Narovnala se, a když si položila ruce do klína, zableskl se jí na ruce snubní prsten.

Vzpomínala, když jí Harland ten prsten navlékal pod vitrážovým oknem. Vedle nich stála váza s lilii.

Od té doby lilie nesnášela. Jejich lesklé voskové květy jí připomínaly pot, který jejímu novomanželi vyrazil na čele. Pot chamtivosti a úlevy. Jejich spojení bylo zapsáno a nedalo se jen tak prolomit. Její značné věno teď bylo v jeho rukou a na všechno dohlížel s širokým spokojeným úsměvem její otec.

Kočár zpomalil, aby mohl projet úzkými uličkami kolem Bromton Road a najednou se zastavil úplně. Vzhledem k tomu, že v tuto velice časnou ranní hodinu nebyl kolem žádný provoz, bylo to podivné.

Violet odhrnula záclonku a vyhlédla ven z okna. Uviděla muže ležícího na zemi. Podle oblečení vypadal na džentlmena. Chyběla mu ovšem vázanka a oblečení měl poněkud pomuchlané. Stáhla okno a zavolala na kočího.

„Je nějaký problém, Reidy?“

„Nic to není, má paní. Jenom nějaký opilec, který usnul na silnici. Lokaj ho odtáhne někam stranou, abychom ho nepřejeli. Za chvíli pojedeme dál.“

Violet pohlédla dolů a viděla, že to nebude jenom tak. Lokaj byl mladý štíhlý chlapec a velké bezvládné tělo pro něj bylo příliš těžké. V uličce byla tma, přesto ale Violet zahlédla, jak se kolem těla leskne krev. Bez váhání otevřela dveře a vystoupila.

„Je zraněný,“ prohlásila. „Bude okamžitě potřebovat lékařskou pomoc.“ Viděla, že nad pravým uchem mu zeje hluboká rána, ze které mu stéká krev na obličej. Levou paži měl nahoře ovázanou. Když zaslechl její hlas, otevřel oči, ale jinak mu v chabém nočním světle do obličejce příliš neviděla.

„Já... budu... v pořádku,“ zašeptal netrpělivým a lehce podrážděným tónem.

Sklonila se k němu. „V pořádku tady budete ležet a zemřete na ztrátu krve, pane, nebo tady v pořádku jednoduše umrznete?“

Přistoupil k nim kočí se svítilnou v ruce a když uviděla mužův úsměv, pocítila naději. Kdyby doopravdy umíral, přece by se tomu neusmíval. Položila mu dlaň na hřbet ruky a cítila, jak ji má ledovou.

„Odneste ho do kočáru,“ přikázala služebnictvu. „Je pozdě a mrzne, myslím, že bychom ho měli co nejrychleji odvézt domů.“

Kočí s lokajem měli co dělat, aby ho postavili na nohy. Když se jim to podařilo, všimla si Violet překvapeně, že je mnohem vyšší než ona.

Také klel plynně francouzsky, což ji poněkud zaskočilo. Potom se mu udělalo špatně a pozvracel si boty. Ve tváři měl zděšený výraz.

„Najděte láhev s vodou a opláchněte ho,“ obrátila se na kočího.

Ten se mračil. „Řekl bych, že by bylo lepší ho nechat být, má paní.“

„Prosím, udělejte, co říkám, Reidy. Je zima a už bych byla ráda zpátky v kočáře.“

„Jistě, madam.“

Muž měl na sobě plášť ze silného plátna, ze kterého stékala ledová voda přímo na její hedvábné střežičky. Měla je celé promočené a cítila, jak má studené nohy. Neznámý si rukávem otřel krev kolem úst a Violet si všimla, že má na bradě viditelnou jizvu.

Vypadal jako pirát, který se právě vrátil z bitvy. Byl velký, nebezpečný a cizí. Delší tmavé vlasy měl rozpuštěné a v očích se mu v pološeru nebezpečně blýskalo.

„Kde bydlíte, pane?“ zeptala se ho, jakmile se jim ho podařilo usadit do kočáru. Kočí seděl na kozlíku a čekal na informaci, kterým směrem bude moct vyrazit.

Muž se rozkašlal a pokoušel se něco říct, protočily se mu však oči a hlava mu bezvládně padla na polstrované opěradlo. Ztratil vědomí.

„Pojedeme domů,“ rozhodla Violet. „Potřebuje teplo a lékaře.“

„Jste si jistá, má paní?“

„Ano. Paní Hamiltonová tady bude s námi a pro jistotu si k nám může přisednout i lokaj. Kdyby se něco dělo, zaklepeme na střechu. Nemyslím si ale, že v tomto stavu představuje nějaké nebezpečí.“

Když se kočár rozjel, začala si Violet neznámého muže prohlížet. Seděl nakloněný na jednu stranu, zdravou ruku měl v podivném úhlu pod sebou. V kapse měl zbraň a další mu čouhala z měkké kůže pravé boty. Jasně rozpoznala obrys rukojeti dýky.

Je ozbrojený a zřejmě v nebezpečí. Měla by ho hned

vyhodit zpátky na ulici, ať ho tam najde někdo jiný. Přesto to nedokázala udělat.

Je raněný a pohled na zranitelného silného muže, který se v bezvědomí opírá o stranu kočáru, jí zapůsobil na city.

Venku také začal padat sníh s deštěm, uvnitř v kočáře však bylo příjemné teplo. Pokračovali směrem k jejímu domu. Za chvíli začne silně sněžit, včera večer byly nad městem tmavé červánky. Když se přiblížili k řece, nebylo pro hustý déšť téměř vidět na cestu. Violet se zachvěla, a když znovu pomyslela na to, co udělal, pevně k sobě stiskla zuby.

Kolikrát jí Harland říkal, že je zbrklá, pošetilá a nerozumná? Kolikrát jí dal najevo, že je jenom žena, na jejíž názorech nikomu nezáleží? Která vždycky všechno pokazí a ničemu nerozumí? Amara ji pozorovala nejistým pohledem, a dokonce i lokaj se obával podívat jí do očí. Myslí si o ní, že jedná pošetile, ale kdyby ho tam nechali ležet, dozajista by zemřel.

Když přijeli domů, přikázala služebnictvu, aby neznámého muže přenesli dovnitř a jednoho z lokajů poslala pro doktora.

„V tuto noční hodinu bude těžké nějakého sehnat, má paní,“ namítal.

„Jediné, co po vás chci, Adamsi, je, abyste si pospíšil,“ odpověděla. „A doktorovi vyřídte, že až přijde, dostane dobře zapláceno.“

Muže nechala raději uložit do ložnice, která byla daleko od její vlastní a snažila se neposlouchat pochybnosti své švagrové.

„Nevypadá jako mírný člověk,“ namítala Amara. Stála ve dveřích do ložnice a pozorovala je. „Ani nevypadá jako Angličan.“

V tom měla pravdu. Neznámý rozhodně nevypadal jako ti naparádění jelimani, se kterými strávily večer na plese u Barringtonových. Šaty měl docela obyčejné a vlasy mnohem delší, než jak prikazovala poslední móda. Vypadal drsně, nebezpečně a byl moc hezký. Kolem takového muže by všichni ve společnosti našlapovali opatrně po špičkách, protože by nevěděli, kam přesně si ho mají zařadit. Do ložnice se žlutým saténovým povlečením a zdobeným jemným nábytkem se vůbec nehodil. Spíše by se hodil do nějakého jednoduššího prostředí.

„Očistěte mu rány, paní Kenningsová, a najděte mu nějakou noční košili po mém manželovi,“ požádala hospodyni. „Doktor by tady měl být za chvíli. Poproste někoho, aby vám s ním pomohl.“

Když procházela kolem hlavního vchodu směrem do knihovny, hodiny ve vstupní hale odbíjely půl. Už se necítila ani trochu unavená. Naopak, cítila se podivně plná života a trochu zmatená z toho, jak v té situaci zareagovala.

Harland vždycky trval na tom, že všechna rozhodnutí musí dělat jenom on sám a ona k tomu málokdy mohla něco říct. Dnes měla pocit, že se vzduch naplnil svobodou, že konečně nechává za sebou své staré já a může hledět do jiné budoucnosti.

Pokud mělo služebnictvo nějaké pochyby o rozkazech, které jim dala, nikdo nedal nic najevo a bez odmlouvání ji poslechli. To je příjemná výhoda toho, když má člověk moc.

Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vešel lokaj s plnou náručí zbraní. „Paní Kenningsová mě sem s tím poslala, má paní. Říkala, že si myslí, že bude lepší, když je dáme sem, než abychom je

nechávali tomu cizímu člověku k dispozici. Také právě přišel doktor.“

„Požádejte ho, aby za mnou přišel, až skončí, Adamsi. Počkám na něj tady.“

„Jistě, madam.“

Pohlédla na množství zbraní, které před ní vyskládal na stůl. Ležela tam křesadlová pistole a od měděného kování se odráželo světlo. Vzala ji do ruky a potěžkala ji. Copak má asi za sebou? Vedle leželo několik nožů. Jeden byl zasunutý v pochvě z hrubé kůže, další byl dlouhý a úzký s rukojetí vykládanou perletí, a nakonec silnější a širší krátký meč, který měl na rukojeti vyrytý nějaký starodávný znak.

Pohled na náradí, které ten neznámý muž zjevně potřebuje ke svému řemeslu, ji vyděsil. Muž, kterému pomohla, je připravený kdykoliv zabít. Takový život ho jistě musel poznamenat. Vzpomněla si na jizvu, kterou zahlédla na jeho bradě. Skrývá jich pod zakrváceným oblečením víc?

Violet o tom neměla nejmenší pochyby. Na šedivém ostří meče byly jasně vidět tmavé stopy po krvi. Jistě jej nedávno musel použít a někoho bodnout. Představovala si, jak asi jeho protivník vypadal a na jednu cítila, že se potřebuje napít něčeho silného. Přešla ke stolku s brandy.

Za celá léta svého manželství se nikdy nenapila ničeho silnějšího než punče. Teď přišla na chuť brandy, protože její síla jí pomáhala od bolesti. Vždycky si ale dávala pozor, aby pila sama. Nalila si sklenici a zhluboka se napila. Cítila, jak jí brandy klouzá do krku a hřeje. Zjitřené nervy se zklidnily.

Nejraději by hned šla za tím neznámým a ujistila se, že žije. Také se ho znovu toužila dotknout, chtěla

pod svými prsty cítit teplo jeho kůže, chtěla vědět, že dýchá. Naklonila hlavu a naslouchala, jestli neuslyší nějaké kroky. Když žádné neslyšela, ulevilo se jí, protože to mohlo znamenat jenom to, že je naživu. Kdyby byl mrtvý, nezdržel by se u něj lékař takovou dobu a rychle by si přišel do knihovny pro peníze.

Zaslechla hlasitý výkřik bolesti, po kterém následovalo výmluvné ticho. Představovala si, jak mu doktor ohledává rány a snaží se ho zachránit.

„Pane Bože, prosím, pomoz mu,“ zašeptala a dívala se při tom do plamenů hořícího krbu.

Určitě vzbudili komornou, která musela vstát z postele jenom proto, aby ho rozdělala. Violet někdy připadalo, že život je nekončící kolotoč nespravedlnosti. Vždy se někde najde nějaká křivda, či smrt, nebo jenom nepříjemná povinnost, kdy musí člověk vyčerpaný celodenní prací vstát, aby posloužil svému pánovi.

Harland se svým vztekem a nemravností toho byl také součástí. Po několika prvních měsících jejich společného života ho potom už málokdy viděla šťastného. Zamračila se. Události dnešní noci v ní vyvolávají sentiment. Nemá přece smysl se ohlížet za otřesnou minulostí.

Do ní patřila i slova jejího otce. Když ji provdal za Harlanda Addingtona, naklonil se k ní a dal jí radu.

„Vikomt je zcestovalý člověk. Je chytrý a má šlechtický titul. Bude pro tebe dobrý, Violet, uvidíš.“

Tenkrát si myslela, že tomu otec i věří, ale teď si tím nebyla tak jistá. Její otec byl přísný a odtažitý rodič a jeho osobní vztahy pokaždé selhaly.

Po několika letech manželství s její nevlastní matkou se oba manželé navzájem doslova nenáviděli.

Stejně jako ona a Harland, než to celé skončilo. Jaký otec, taková dcera. Oba zabředli to spleti dobra a zla.

O půl hodiny později zaslechla v chodbě kroky. Rychle se otočila, odložila druhou prázdnou sklenku od brandy na stolec a čekala, až se otevřou dveře.

„Doktor Barry je připravený k odchodu, madam.“ Hospodyně stála vedle postaršího lékaře. Violet ho poznala. Možná ho sem někdy nechal zavolat Harland, aby mu diagnostikoval některý z jeho mnoha neduhů.

„Jak se daří pacientovi?“

„Obávám se, že jeho stav je vážný, lady Addingtonová.“ Podle výrazu v jeho obličeji Violet poznala, že vyhlídky nejsou dobré. „Celou pravou stranu má nateklou. Pokud si bude Bůh ve své moudrosti přát, aby se zotavil, může se to stát, ale jestli ne...“

Větu nechal nedokončenou a po chvíli pokračoval. „Muž, který se nebrání násilí, se musí spolehnout na anděly nebo démony.“

„Máte nějaké doporučení k péči?“

„Jistě, madam. Zajistěte, aby dostatečně pil a každých šest hodin mu touto hojivou masťou natírejte pravý spánek a levou paži. Obvázal jsem mu bok a zítra mu přijdu vyměnit obklad. Nejvíce mě trápí jeho hrudní koš, kulku se mně ale podařilo vytáhnout. Zítra v poledne se na něj přijdu podívat a zkontroluji ho, pokud si tedy nebudete přát ho odsud nechat odvézt pryč...“

„Ne, to nechci,“ odpověděla Violet ani nevěděla jak. Lékař se zatvářil překvapeně.

„Výborně, lady Addingtonová. Nechal jsem vám tady předpis a přeji vám hodně štěstí. Kdyby do rána zemřel, pošlete mně vzkaz. Přijedu si pro tělo.“

Violet přikývla a polkla poděkování, které chtěla doktorovi vyjádřit. Upřímně, od člověka, jehož posláním je pečovat o nemocné, čekala více slušnosti, důstojnosti a naděje. V duchu se zapřísáhla, že podruhé už ho k pacientovi nepustí.

O nějakou chvíli později seděla na židli vedle postele, ve které vysoký cizinec ležel. Cítila, jak jí na ramena dosedá tíha odpovědnosti jejího rozhodnutí.

Zbavený stop od krve a špíny byl ještě mnohem krásnější než předtím. Toho si všimla hned na první pohled. Snad by bylo lepší, kdyby byl obyčejný a příjemný, vždyť Harland byl pozoruhodně pohledný a co z toho nakonec bylo.

Zavrtěla hlavou a snažila se soustředit na muže před sebou. Byla ráda, že je s ním o samotě, že je noc a jediné světlo, které mají, je světlo svíček. Na chvíli zapomněla na svět za dveřmi.

Hospodyně mu oblékla jednu z Harlandových naškrobených vyšíváných nočních košil. Tuhý límeček mu obepínal krk. Ránu nad uchem mu doktor zašil a dlouhé tmavé vlasy mu padaly přes žlutou mast, kterou byla rána ošetřená. Jizvu na bradě ale nic nezakrývalo. Táhla se od koutku úst až ke krku. Violet si pomyslela, že to jistě byla rána nožem, kterou nechal neošetřenou, protože jizva byla hrbolatá a vystouplá. Jak asi muselo takové zranění bolet?

Měl rozpálený obličej a dýchal přerývaně a mělce. Jistě má horečku.

„Pane Bože, nech ho žít,“ zašeptala. Už dlouho se k Bohu neobrátila s takovou upřímností a naléhavostí.

Byl bledý a pod zavřenýma očima se mu rozlévaly tmavé unavené kruhy. Nehty na ruce měl krátké

a pěstěné. Ve světle svíček se leskl prsten, který měl na ruce. Byl z těžkého zlata a byl na něm erb, řada drobných diamantů pod vyrytou korunkou.

Na pravé ruce mu chyběl článek na prostředníčku. Rána byla čistě zhojená, což vypovídalo o profesionálním provedení. Jizva již byla vybledlá a neznatelná, muselo tedy jít o staré zranění. Připadalo jí, že ten muž má historii svého života vepsanou do svého těla a dnes večer k jeho příběhu přibydou další kapitoly. Byl tak vysoký, že se sotva vešel do postele. Musel mít pokrčená kolena, aby mu nohy nepřesahovaly přes okraj. Vedle postele stály jeho boty z kvalitní kůže. Byly zručně ušité a jistě musely být drahé. Na těžkých stříbrných přezkách byla vyrytá stejná korunka jako na prstenu.

Violet se s povzdechem postavila a přistoupila k oknu. Vyhlédla ven na město, nad kterým se rozléval šedavý úsvit. Londýn se probouzel do dalšího rána. Město působilo bezpečným a klidným dojmem. Byla v něm spousta lidí, pohybu, hluku a neustále se něco měnilo. Už tady žila dvanáct měsíců a ani jednou neopustila jeho centrum. Měla tady klidný život bez větších překvapení. Proč tedy trvala na tom, že si do svého domu pustí tohoto nebezpečného cizince?

Vzala do ruky knihu, kterou si sem přinesla a posadila se zpátky na židli k posteli. Začala nahlas číst. Kdysi někde četla, že pokud člověk umírá, může mu pomoci, když má nějaké spojení s živým světem. Táhne ho to zpátky.

Když se o půl hodiny později ozval jeho hlas, vyděšeně nadskočila.

„Kde... to... jsem?“ vysoukal ze sebe. Jazykem si přešel oschlé rty a každé slovo vyslovil pečlivě zvlášť.

„V Chelsea v mém domě. Jsem Violet, lady Addingtonová, pane, a našli jsme vás dnes velice brzy ráno raněného na Brompton Place. Neřekl jste nám, kde bydlíte, tak jsme vás nechali přivést sem.“

„My?“ Za tím jedním slovem se skrývalo tisíc otázek.

Violet cítila, jak se jí nahrnula krev do tváří. To je prokletí toho, že má tak světlou pleť. Rozhořčeně zařala zuby. Nemusí mu vůbec nic vysvětlovat a také to neudělá. Jeho otázku přešla a pokračovala dál.

„Máte hlubokou ránu ve vlasech nad pravým uchem. Hodně vám krvácela, ale už je zašitá. V levém boku máte také střelnou ránu. Kulka vám prošla paží a vletěla do hrudníku. Podařilo se ji vyndat, ale doktor, který se o vás postaral, si není jistý, jak se zranění vyvine. Moje hospodyně ale tvrdí, že již viděla horší zranění a pacienti za pár dní odcházeli po svých.“

Ve skutečnosti toho paní Kenningsová o jejím pacientovi napovídala mnohem víc. Violet ale rozhodně nehodlala opakovat to, jak hospodyně zaujatě hodnotila nejrůznější části jeho těla.

„Sledoval mě sem někdo?“

Ta otázka Violet vyděsila. „Ne. Čekal jste, že vás někdo bude sledovat?“

Odvrátil hlavu.

„Kde jsou moje šaty?“

„Byly špinavé, pane. Oblékli jsme vám noční košili a uložili vás do postele. Až vám bude lépe, tamhle v zásuvce najdete nějaké čisté prádlo. Vaše vlastní oblečení vám vrátíme vyčištěné zítra.“

„A moje zbraně?“

„Moji sluhové je čistí. Myslím, že si potřebujete

odpočinout. Můj kočí říkal, že když se budete pohybovat příliš rychle, bude se vám točit hlava.“

„V tom měl pravdu.“

Zvedl ruku a zastínil si oči před světlem. Bolí ho snad hlava?

„Nemyslím si, že ten, kdo vás zranil, byl zloděj,“ poznamenala Violet.

„Ne, ani já si to nemyslím.“

Měl kultivovaný hlas a poněkud staromódní způsob vyjadřování. Mluvil tak, jako kdyby každé slovo bylo potřeba vyslovit s největší péčí a bylo hodno té největší pozornosti. Violet měla matný dojem, že možná angličtina není jeho mateřský jazyk. Potom si vzpomněla, jak zaklel francouzsky a dostala strach.

„Kdo vlastně jste, pane?“

Tentokrát Violet použila poněkud ostřejší tón.

Žena, která se nad ním skláněla, byla krásná. Ještě nikdy neviděl žádnou, která by se jí podobala. Měla šedozelené oči, alabastrově bílou pleť a kolem krásně tvarované tváře jí splývaly tmavě rúse vlasy. Vypadala trošičku nejistě, měla lehce rozevřené rty a s mírně ohrnutým malým nosíkem vypadala jako pihovatý anděl, který k němu právě sestoupil z nebes.

Zavřel oči a zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Nejspíš to bude přelud, který se mu zjevil po té hrozné ráně do hlavy a střely do boku. Když však oči znovu otevřel, byly všechny části lady Violet Addingtonové na stejném místě a stejně krásné jako předtím.

Violet. To jméno jí slušelo. Působilo křehce, prostě a křehce. Stejně jako jeho nositelka. Vyzařovala z ní také jistá nezdolnost a zvláštní otevřenost.

Lady Addingtonová? Proč by s ním v tak upjatém

městě jako je Londýn byla taková žena v jedné ložnici? A proč má na sobě tmavě zelené plesové šaty a na ramena jí splývají rozpuštěné vlasy?

Nic mu nedávalo smysl.

„Proč jste tady se mnou sama?“ Nechtěl jí prozradit, jak se jmenuje, protože by ji to mohlo spojit s jeho životem, a to by jí nevyhnutelně ublížilo. Potěšilo ho, že zjevně pochopila důvody jeho tajnůstkářství a odvrátila od něho pohled. Kdyby se dokázal zvednout z postele a dostat se ke dveřím, hned by to udělal, ale jeho tělo ho odmítalo poslouchat, a navíc se cítil neuvěřitelně vyčerpaný.

„Předčítala jste mně příběh o starověké Spartě?“ zeptal se jí.

„Říkala jsem si, že by se vám mohl líbit. Sám vypadáte trochu jako jeden z těch starověkých válečníků,“ pousmála se.

„Ve vyšíváné noční košili?“

„Ach, nemluvím o vašich šatech, ale o tom, jak vypadáte. Měl jste u sebe tolik zbraní. Aby se mezi takové válečníky člověk dostal, musel být jistě více než jenom nebezpečný. Řekla bych, že v sobě máte jisté nebezpečí, naději a snad i temnotu, která dovnitř nepustí žádné světlo.“

„Nu, alespoň v tomhle máte pravdu.“

Po obličejí jí přelétl stín a na čele se jí objevila vráska. „Měla bych vás asi nechat spát.“

Přikývl a na chvíli zavřel oči. Když je znovu otevřel, byla pryč.

Tu noc téměř nespala. Ležela neklidně a napjatě v posteli a pozorně naslouchala, jestli neuslyší nějaký pohyb nebo zvuk. Z jeho ložnice na konci chodby se ale neozývalo nic. Usnul, nebo tam leží stejně jako

ona s očima otevřenýma dokořán a přemýšlí, co se stane?

Nechtěl jí prozradit své jméno, což znamená, že má tajemství, která chce zachovat utajená. Zbraně má teď zpátky u sebe a Violet přemýšlela, jestli bylo rozumné mu je vrátet. Nebude nikomu z domu hrozit nebezpečí? Zároveň jí v hlavě ale stále zněla jeho otázka, jestli ho někdo nesledoval.

Očekával další potíže? Je snad možné, že by ho i teď někdo honil po ulicích tak bohatých a klidných čtvrtí jako je Chelsea a Knightsbridge? Kdyby jí nebo někomu z její domácnosti skutečně hrozilo nebezpečí, byl by schopný je ochránit? Nebo je tím nebezpečím on sám?

Hodiny v jejím pokoji odbily čtvrtou ranní a Violet pořád cítila, že spánek je daleko. Kdysi také probděla celé noci. Jednu noc za druhou trávila neklidným podřimováním, až jednoho dne přišel ze stájí manželův správce a s vážnou tváří prohlásil, že její muž zahynul při nehodě.

V poslední době spala trochu lépe a přestaly ji trápit zlé sny. Město ji pohltilo do svého zmatku a hluku a dostavil se tolik potřebný odpočinek, díky kterému se konečně zbavila tmavých kruhů pod očima. Věčná otupělost zmizela, ale často ji mysl nahlodávaly pochybnosti.

Mohla by se znovu stát tou dívkou, kterou byla před svým manželstvím? Tou dívkou, která si myslela, že svět je otevřený, dobrý a spravedlivý? Dívkou, která se nebála života?

Otáčela snubním prstenem na prstě a přála si, aby ho jednoduše mohla sundat, zahodit a skoncovat se vzpomínkami. Společnost od ní ale měla jistá

očekávání, a ačkoliv nepocítovala žádný smutek, nesměla to dát najevo. Vzpomínku na Harlanda nedokázala vymazat ani ze své paměti, ani z domu, aniž by to nevyvolalo pohoršené dotazy. Dotazy, které by nechtěla zodpovídat.

Cítila se stará a vyhořelá. Dnešní nečekaná příhoda byla tak zvláštní, že si byla téměř jistá, že to špatně skončí. Jako všechno v jejím životě až do teď.

Doktor i hospodyně se shodli na tom, že neznámý muž v životě utrpěl mnoho zranění. Na jeho těle byly známky mnoha zranění. To, jak byl klidný jenom umocňovalo dojem, že je nebezpečný. Všechno kolem sebe jenom mlčky pozoroval, a to jí připadalo hrozné. Působil dojmem, že čeká na chvíli, kdy udeří, že si obhlíží terén, leží tam zraněný a bledý, ale v očích má neustále bdělý a ostražitý pohled.

Bylo to, jako kdyby si na večeri pozvala bengálského tygra. Dokonce už si dokázala představit, jakou škodu po sobě zanechá, protože zdaleka nevypadal krotce. Možná ho na chvíli omezují jeho zranění, ale rozhodně mu neubírají na nebezpečnosti. Byla by hloupá, kdyby si snad myslela něco jiného.

Cítila, jak se v ní zvedá hněv a spánek byl pořád v nedohlednu.

Probudila se s leknutím. Hodiny vedle její postele ukazovaly už deset dopoledne. Je mrtvý? Přišel doktor znovu? Změnil se svět tak, že bude všechno jinak? Proč ji nikdo neprobudil? Všechny ty otázky jí vířily hlavou, když se posadila na posteli a zazvonila na komornou.

Edith přiběhla ochotně jako obvykle, dnes ráno pro ni ale měla novinu. „Když se paní Kenningsová šla brzy ráno podívat na našeho hosta, našla postel

ustlanou a košili složenou na ní. Mladší komorná říkala, že když tam byla ráno těsně po šesté přiložit do krbu, v posteli už nebyl, má paní. Říkala ale, že po sobě zanechal pořádek a napsal vám vzkaz. Dala jsem si ho do kapsy, abych vám ho mohla předat hned, jak se probudíte a abych ho neztratila.“

Violet si od ní nervózně vzala papírek a všimla si, jak složitě byl poskládaný. Zvenku bylo napsané její jméno. Počkala, až komorná odejde do šatny, aby jí odtamtud přinesla oblečení.

Violet.

Písmena byla napsaná ořezaným kousek uhlíku z krbu v jeho pokoji. Opatrně vzkaz otevřela, aby ho nepotrhal.

„Děkuji za vaši pomoc. Nikdy na ni nezapomenu.“
Podpis chyběl.

Písmo bylo rozhodné a nakloněné na jednu stranu. Písmeno zet psal se zvláštním ocáskem, který se v Anglii nepoužíval. Slovo nikdy podtrhl, aby zdůraznil jeho důležitost a ona mu to věřila. Nepůsobil na ni dojmem člověka, který by zapomněl na svůj slib.

Edith vešla zpátky do pokoje. Přes ruku měla přehozené šaty a v očích zvědavý výraz. „Nevím, proč odešel tak rychle, má paní. Služebná zezdola říkala, že na zábradlí schodiště zůstala krev, takže nemohl být vůbec v pořádku,“ říkala komorná.

„Doufejme tedy, že se v pořádku dostal domů a už se o něj stará jeho rodina.“

Když jí ta slova splynula z úst, začala přemýšlet o tom, jestli vůbec má nějakou rodinu. Působil dojmem osamělého a odtahitého člověka. Někoho, kdo se potuluje drsnými zákoutími světa a přežívá. Sám.

Byl oblečený jako džentlmen a také tak mluvil. Kdyby znala jeho jméno, mohla by se zeptat. Tu myšlenku ale hned zahнала pryč. Kdyby chtěl, aby jeho jméno znala, představil by se jí. Když naznačil, že by ho někdo mohl pronásledovat, jistě to znamenalo, že si přeje zůstat v anonymitě.

Teď když se jí konečně podařilo alespoň trochu si uspořádat život, nestála o to opět si přivodit problémy. Bude lepší, když na něj zapomene. Ještě lepší by možná bývalo, kdyby se nikdy nezastavila a nenaložila ho do svého kočáru, říkala si v duchu, ale nějak se s tou myšlenkou nedokázala ztotožnit. Venku ležela silná vrstva sněhu a teploty spadly dolů. Kdyby zůstal v takových podmínkách celou noc na ulici, pochybovala o tom, že by se dožil rána.

Později večer, když seděla s Amaryllis ve spodním salonku, snažila se Violet soustředit na výšivku, na které pracovala. Byla to venkovská scéna, na které byl domek s doškovou střechou, před domkem se rozkládala rozkvetlá zahrádka a kolem se vinula řeka. V krbu hořel oheň a plameny poskytovaly příjemné světlo a teplo. Zvenku z ulice dovnitř občas dolehl zvuk projíždějícího kočáru, silná vrstva nového sněhu však hluk z ulice tlumila. Violet obvykle takové zimní podvečery milovala. Venku byla tma a ona se mohla věnovat ručním pracím. Dnes večer však cítila podivný neklid a nervozitu.

„Moje komorná říkála, že dnes dopoledne bylo tržiště plné řečí,“ pronesla Amara a Violet se zájmem zvedla hlavu od práce.

„Jakých řečí?“ Violet se nikdy nezajímala o společenské klepy, ale dnes se neudržela a musela se zeptat.